

Ondrej Štefánik

AZ UJJ NÉLKÜLI VÁROS

REGÉNYRÉSZLET

Kristián derűsen integetett az étlappal Edo felé. Az étterem, amelyet választottak, a város legdrágábbjai közé tartozott, mint ezt egyebek mellett Kristián csillogó tekintete is elárulta. Mária olyan volt, mint a szekrénybe rejtett karácsonyi ajándék, titokzatos és türelmetlen, hogy feltárhassa végre a titkát. Hogy meglepje Beátát és Edót egy csodálatos hírrel, azzal a kollektív tudatba vetett bizalommal, hogy egy örül mindért és mindenki egyért. Az ember öröme beszorandó ismerősei számával, s a népesség maradékának is jut belőle pár morzsányi pusztán azáltal, hogy megtudják, történt valami örömteli. Az oroszlán barlangjában fényesre dörgölt borospoharakban visszatükröződő sok-sok fehér szalvétával terítettek meg. A statiszták a többi asztalnál ülő tekintélyes, diszkrétén, szinte suttogva beszélgető emberek voltak. A vendéglátók asztalán ezüst kübli állt, benne pezsgő. A tányérok egyelőre üresek voltak, a mellettük elrendezett evőeszközök számából viszont arra lehetett következtetni, hogy több fogást is végigélvezhetnek majd. Edo rögtön kiszúrta, hogy az evőeszköz nem ezüst. Talán kaviárt fognak felszolgálni, és az nem kompatibilis az ezüstrrel. De az is lehet, hogy prózaibb oka van az alpakkának. Az ezüst, mivel piszkos hatást kelt, elriasztaná a Kristián-féle kezdő sznobokat. Az evőeszköz egyszerű volt, dísztelen, szerencsére nem próbált antiknak látszani, és nem volt benne gravírozás sem. Nem sértette a vendéget.

– Sziasztok, az éhhalál küszöbén vagyunk, tegyétek le magatokat gyorsan – üdvözölte őket barátságosan Kristián.

– Mi van, Mária, mondd gyorsan! Aludni se bírtam izgalmamban – szólította a barátnőjét vallomásra Beáta.

Mária a száját se győzte kinyitni; szóvivője, Kristián azonnal megragadta a lehetőséget.

– Új ember várja, hogy a világra jöjjön.

– Ez csodálatos! Mária, te gyereket vársz! Mária, anya leszel! – lelken-dezett Beáta.

- Hányadik hónapban vagy? – folytatta aztán a kihallgatást.
- A harmadikban – felelte Kristián.
- Edo, hát nem csodálatos? – vonta be Edót is Beáta. Edo olyan mimi-kai kompozícióval válaszolt, hogy egy diplomata is megirigyelhetne volna.
- Gratulálok – tette hozzá, s ekkor Mária is megszólalt végre, mert észrevette, hogy Edo az étlapot olvasgatja.
- Kristián rendelt már nektek is, hogy ne vesztegessük az időt – közölte szárazon.
- Ugyanazt rendeltem mindannyiunknak. Remek fogás, a legjobb, amit ezen a helyen kínálnak. Garantálom, hogy elégedettek lesztek – jelentette ki Kristián.

Edo elsápadt. Vacsorát választani más számára az illető beleegyezése nélkül – kivéve az esküvőket és a nagymama-viziteket – törvénybe ütköző cselekedet, rosszabb mindenfajta bűncselekménynél, rosszabb a gyilkosságnál, ocsmányabb, mint megdugni egy birkát. Ennek a fazonnak valóban autonóm a gondolkodása. Ha az ész autonómiájának tagadói találkoznának Kristiánnal, mindenkinek fizethetnének utána egy felest, mert elveszítették az igazsággal kötött fogadásukat. Kristián legyőzte a gondolkodás diktatúráját, és egyben függetlenítette magát valamennyi hasznos külső ingertől. Edo biztos volt benne, hogy a gondolkodás Kristián tragédiájában csupán statisztaként van jelen; a főszerepeket kapitalista sarlatánok, spekulánsok, a végtelenített munkaidő rabszolgái, karrierista öngyilkosok kaparintották meg, akik interperszonális kapcsolataik megélését a tímildingekre korlátozták. Az autonómia remélt eredménye Kristián objektivitása lett volna. De Kristián csak üres. Az agya ugyan autonóm, hiszen üres, és attól üres, hogy autonóm. Ez az agy kizárólag tévhiteteket dolgoz fel, s ezzel nem nullára, hanem egészen mínuszértékekig üríti magát. Edo mindig erős késztetést érzett, hogy kiállítson és elküldjön neki egy számlát, amiért végighallgatja a hülyeségeit, de Kristián ezúttal nem állt meg a szövegnél. Ez a szarházi most Edo belsejébe akar hatolni – ételt választott neki!

- És mit rendeltél, ha szabad kérdeznem? Tudod, előfordulhat, hogy valaki allergiás valamire, nehogy aztán baj legyen belőle. Gyilkossági kísérlettel vádolhatnának.
- Állítsd le magad, légy szíves! – szólt rá Beáta.
- Én csak szeretném megelőzni a katasztrófát – makacskodott Edo.

– Elégedettek lesztek, ígérem. És nem is eszitek magatokat egészség-telenül túl, mert csak előételt rendeltem. Azok a legjobbak az étlapon. Csupa ínycfalat, és egész laktató – érvelt az eljárása mellett Kristián.

– Ettünk otthon is már, hogy most ne legyünk nagyon éhesek – tette hozzá Mária.

– Beáta meg én pedig együtt emésztettünk, hogy megéhezzünk, és ne sértsünk meg benneteket – mondta Edo.

– De Mária, ez tényleg fantasztikus! Ha belegondolok... nemrég jött meg az első menstruáció, és te most terhes vagy!

Edo elámult Beáta képzettségén. Hogy jut ilyenkor eszébe a menstruáció? Nem mintha nem volna köze egymáshoz a terhességnek és a menstruációnak, de a gyerekkori emlékek között nyilván akad más párhuzam is. Ráadásul hamarosan hozzák az ételt, vagyis az előételt, így az ilyen jellegű visszaemlékezések igazán nem helyénvalók.

– Jaj, Bea, tudom, de nem várhattam tovább. Egy kicsit tulajdonképpen terveztük is – mondta Mária.

Terveztük, ez a rettenetes szó üldözi Edót egész életében.

– És tudod már, mi lesz? Ha lány, remélem, Beátának fogják hívni. Tudod, megígértük egymásnak – emlékeztette Beáta Máriát a régi fogadalmra az ártatlanság idejéből.

– Még nem tudjuk, mi lesz, csak legyen – felelte Mária. – Kristiánt előléptették, szóval most megengedhetjük magunknak – tette hozzá.

– Előléptettek?

Edóban fel sem merült, hogy örömhírből egyszerre több is lehet. Terhesség és előléptetés párhuzamosan. És az idegen öröm dupla adagjának befogadásáért egyetlen előétellel szúrják ki a szemét. Kristián előléptetését sehogy sem értette. Miféle cég lehet az, ahol ilyen disznóságok történnek? Szinte hihetetlen, hogy az ilyen felfújott hólyagot még feljebb lehet fújni a ranglétrán. Meddig szórakozik még a világ efféle ostoba kísérletekkel?

– A főnöknőm gyésre megy, az ő helyét veszem át, míg én el nem megyek apagyésre. Ha a férfiak tudnának szoptatni, esélyem se lenne az előléptetésre – viccelődött Kristián. Nem nevetett senki. Még illemből sem. Egyedül Mária arcán ült mosoly, de az nem számít, mert ő folyton mosolyog. Beáta egzaltált tekintetében egy új jövőkép rögeszméje tükröződött. Edót megijesztette ez a tekintet. Pontosan tudta ugyanis, miféle jövőképről van szó. Az örömhírek nem csupán unalmasak, idegesítőek és esetenként duplák, hanem ösztönzők is. Ez az örömhírek legnagyobb kockázata.

– Új lakást is vesztek? – faggatózott Beáta.

– Nem tudjuk még. Egyelőre talán elég lesz a mostani is. Egész jó helyen van, és míg a gyerek kicsi... – felelte Mária.

– Figyu, nem arrafele ölt meg mostanában valakit az a tömeggyilkos? – kérdezte megrettenve Beáta. Végre az eredeti témától eltérő csapásra tért a beszélgetés. Végre beszállhatott Edo is.

– Ugyan, kérlek, miféle tömeggyilkos? Hiszen csak két embert ölt meg. Ha jól tudom, a csoport szociológiai definíciója két személyen felül kezdődik. Vagyis még csak csoportgyilkosnak se lehet mondani, nemhogy tömeggyilkosnak. Ráadásul nem is biztos, hogy mindkét esetben ugyanaz volt az elkövető – tudálékoskodott Edo.

– Hogyhogy nem biztos? Ugyanaz a kézírás volt.

– Miféle kézírás? Két abszurd gyilkosság, ennyi – kötekedett Edo.

– Valami exhibicionista lehet. Azt akarja, hogy elkapják, különben nem hagyja üzeneteket. Komplexusokkal teli, gyilkos hajlamú, klasszik önimádó – vélte Edo barátnője, a tettesről rajzolt szkeccsre büszkén.

– Miféle üzenetekről beszélsz? A helyszínen találtak nem jelentenek semmit, és az üzenethagyásból nem következik feltétlenül, hogy azt akarja, elkapják – ragaszkodott az igazához Edo.

– Akkor engem ki is zárhattok a gyanúsítottak közül, mert én a reklámszakmában dolgozom, és ebben a branchban nem gyárthatunk nehezen olvasható szövegeket. A mi üzeneteinket mindenkinek meg kell értenie, még hozzá elsőre. Az ilyen bonyolult közlemények, amelyenket ez a pszichopata hagy maga után, a mi köreinkben elképzelhetetlenek – kapcsolódott be a beszélgetésbe Kristián.

– Te ma valami önironikus koncepcióban utazol? – kérdezte tőle Mária, és feddő pillantással jelezte a jövőendő apának, hogy ne égesse magát tovább.

– Muszáj gyilkosságokról beszélnünk? Nem lehetne valami másról? – szólt kérlelőn Beáta a társasághoz, s közben reménykedve pislogott a konyha irányába, hátha hozzák már az ételt.

– És veled mi van? Munkád van már? – piszkálta meg Kristián Edót.

– Nekem nem munkám van, hanem küldetésem – morogta Edo.

– Edo még mindig szabadúszó – segítette ki Beáta.

– Még mindig ingatlanokkal foglalkozom – pontosított Edo.

– Arra a lakásra gondolsz, amit bérbe adtál? – érdeklődött Kristián.

– Is-is – háritott Edo, de szerencsére nem maradt ideje bővebb magyarázatba bocsátkozni, mert az áhított előétel megérkezett végre. A vendégek elé két óriás garnéla került ánizsmártásban, hozzá házi péksütemény és tengeri sóval erezett vaj. A pincér udvariasan érdeklődött, hogy válasz-

tott-e már a társaság főételt. Kristián közölte a pincérrel, hogy a társaság nem éhes. A pincér prezentálta egyik rutin pillantását, amiben kábé azt foglalta össze, hogy akkor mi a ráknak jöttetek ide, menjetek garnélát enni a mekibe, egy euró a bigmek-menühöz, micsoda lúzerek. Jólnevelten mosolygott persze közben. Beáta megturkálta a pénztárcáját, és miután meggyőződött róla, hogy nála van a bankkártyája, mindannyiuk számára rendelt egy adag steaket. Természetesen az ő számlájára. Kristián és Mária nem akarták megsérteni a barátnőjüket, beleegyeztek hát az újabb fogásba. Az örömhírek nemcsak ösztönzők, hanem költségesek is. A garnéla pedig nemcsak az újabb fogáshoz, hanem újabb társalgási horizontokhoz is utat nyitott. A gyerek még meg sem született, de a beszélgetés az ideális pelenkától a kétnyelvű óvodán, szakkörökön, egyetemen és a gyermek leendő munkahelyén át minden lehető témát felölelt. A steak viszont elsőrendű volt. Miután elfogyasztotta, Edo bánatosan konstataulta, hogy éppen túljutott a hét fénypontján, ettől már semmi jobb nem vár rá az elkövetkező napokban. Beáta az esküvőt kérdezte, de Mária és Kristián olyannyira visszatartottak minden információt ez ügyben, mint egy hírügynökség. Az esküvő valószínűleg egy újabb előétel-meghívásra szolgált majd ürügyet.

MÉSZÁROS TÜNDE fordítása